

OPISKELUTEKNIikka - MITEN HISTORIAN OPPIKIRJAA PITÄÄ OPISKELLA LUKIOSSA

Historian opiskelu lukiossa poikkeaa monessa mielessä siitä, miten kyseistä ainetta on opiskeltu aikaisemmin. Lukiossa opiskelijalta edellytetään aikaisempaa laajempien asiakokonaisuuksien hallintaa. Tästä syystä on tärkeää kiinnittää huomiota vaikutussuhteisiin - mikä oli jonkin asian tai ilmiön synnä eli miten jokin asia tai ilmiö syntyi joidenkin muiden asioiden vaikutuksen tuloksena. Jokin historian ilmiö voi olla syntynyt monen syyn yhteisvaikutuksesta, ja lukiolaisen pitäisi kyetä hahmottamaan kyseinen kokonaisuus sekä osata ilmaista asia kirjoitetussa muodossa. Lyhyiden vastausten sijaan lukion historian koevastaauksissa korostetaan esseevastaamista. Tämän lisäksi esseevastausten pitäisi sisältöltään olla laaja-alaisia eikä suppeita. Tämän lisäksi vastausten pitäisi kohdentua yksinomaan kysytyyn asiaan. Kokeessa käytetään aikaisemmasta poikkeavia kysymystyyppejä. Tämän oppimateriaalin avulla sinut perehdytetään kaikkiin näihin uusiin taitoihin, mitä historian opiskelu vaatii lukiossa.

Oikea opiskelutekniikka on tärkeä osa historian lukio-opiskelua. Kyseisen aineen opiskelu perustuu pitkälti tekstin lukemiseen - ja sen ymmärtämiseen. Tekstin ymmärtämiseksi pitää olla työkalu; väline, jonka avulla lukija jäsentää lukemaansa tekstiä. Muussa tapauksessa lukeminen edustaa "*hauki on kala*" -oppimista, jolloin mitään ei ole jäänyt mieleen. Tavoite on se, että lukija muistaa lukemansa asiat: ne ovat hänen muistissaan tietyssä loogisessa järjestyksessä. Tätä kutsutaan tekstin jäsentämiseksi.

Mistä väline oppikirjan tekstin jäsentämiseksi?

Alla esitetään keino tekstin jäsentämiseksi. Ihmisen aivot muodostuvat kahdesta lohkokosta. Lukemisen aikana toinen aivopuolisko lukee, ja toinen tekee samaan aikaan jotain muuta: sillä on mielessään kolme asiaa. Nämä kolme asiaa lukija ikään kuin kysyy lukemaltaan tekstiltä. Ensimmäinen asia on asenne: lukijalla pitää olla tietoisena tavoitteena selvittää itselleen mistä on kysymys. Esimerkiksi lukiessaan oppikirjan kohtaa, missä puhutaan neoliittisesta vallankumouksesta, lukija etsii tekstistä vastausta kysymykseen, mitä tarkoitetaan ko. käsitteellä. Toinen asia on lukijan tekstille asettama kysymys: mitkä ovat hänen lukemansa ilmiön taustatekijät, mitkä asiat ovat tehneet mahdolliseksi esim. neoliittisen vallankumouksen? Kolmas asia on uusi kysymys: mihin asioihin tai jälkivaikutuksiin hänen lukemansa ilmiö tai asia on johtanut? Nämä kolme asiaa lukija ikään kuin kysyy lukemaltaan tekstiltä. Tämä on se keino, jonka avulla hän **jäsentää** lukemaansa tekstiä siten, että muistettavat asiat ovat päässä loogisessa järjestyksessä.

